

Sygn. akt I PK 221/04

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa He. K.
przeciwko Kompanii Węglowej Spółce Akcyjnej w K.
o odszkodowanie i rentę wyrównawczą,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2005 r.,
kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w G.
z dnia 26 maja 2004 r., sygn. akt VIII Pa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 26 maja 2004 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. na skutek apelacji pozwanej – Kompanii Węglowej Spółki Akcyjnej w K. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 31 marca 2003 r. w ten sposób, że oddalił powództwo H. K. o odszkodowanie i rentę wyrównawczą.

Swoje roszczenia powód wywodził z faktu utraty całkowitej zdolności do pracy zarobkowej, w związku z pracą wykonywaną u pozwanej oraz na skutek wypadku przy pracy u pozwanej.

Kasacja powoda zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego - art. 361 i art. 444 § 2 k.c. przez ich niezastosowanie i naruszenie przepisów postępowania – art. 233 k.p.c., art. 386 § 1 k.p.c., art. 385 k.p.c.

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazuje na potrzebę ustalenia wzajemnej relacji pomiędzy możliwościami pracowniczymi i zarobkowymi powoda w rozumieniu cywilistycznym w okolicznościach faktycznej utraty zdolności do pracy na dotychczasowych stanowiskach, oraz przepisami ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.) albowiem orzeczenie o braku niezdolności do pracy nie może stanowić jedynego kryterium oceny podstaw odpowiedzialności za szkodę.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja, spełniająca wymagania z przepisu art. 393³ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu a więc badaniu, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (art. 393 § 1 i 2 k.p.c.) a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001r., II CZ 35/01, M.Prawn. 2001, nr 13, poz.670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art.393 § 2 k.p.c.). Te ostatnie okoliczności Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, jakkolwiek może je także podnieść strona skarżąca, co podlega ocenie w ramach przedsądu.

Oceniając kasację wniesioną przez powoda Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie kasacji do rozpoznania. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów kasacji kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Zarzuty kasacji dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego.

Kasacja nie wykazała poza wskazaniem rzekomo błędnie zastosowanych przez Sąd przepisów prawa materialnego i procesowego, argumentów przemawiających za tym, że powyższe spowodowało wydanie nieprawidłowego orzeczenia.

Oceniając kasację Sąd Najwyższy miał na względzie również wielokrotnie już zajmowane stanowisko, że sąd orzekający w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku dopuszczania dowodów, zwłaszcza z opinii biegłych lekarzy tak długo, aż strona uzyska opinię odpowiadającą jej oczekiwaniom (wyroki: z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97 – OSNAPiUS 1998 r., Nr 1, poz. 24 z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97 – OSNAPiUS 1998, Nr 20, poz. 612). Ponadto wskazać trzeba, że nie jest naruszeniem art. 233 par. 1 k.p.c. oparcie ustaleń na opinii biegłych lekarzy jeżeli opinie te są jednoznaczne i nie wymagają uzupełnienia ani dalszego wyjaśnienia. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2001 r., II UKN 497/00).

Biorąc powyższe pod uwagę wskazywana w kasacji potrzeba rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego polegająca na ocenie, czy w niniejszej sprawie ubezpieczeniowa niezdolność do pracy może stanowić podstawę do uchylenia odpowiedzialności za szkodę w rozumieniu art. 444 k.c., jest nieuzasadniona i iluzoryczna – skoro z dowodów zgromadzonych w postępowaniu sądowym bezsprzecznie wynika, że nie ma podstaw do uznania powoda za niezdolnego do wykonywania opisanej pracy ani z przyczyn ogólnych, ani w związku z wykonywaniem zawodu lub wypadkiem przy pracy.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy, nie dopatrując się oczywistości naruszenia prawa zaskarżonym orzeczeniem ani nie stwierdzając nieważności

postępowania - na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.